

gender, jeg havde indbragt, vilde blive afviste, er jeg overbevist om, at jeg havde kunnet bringe et saadant Materiale til Beje, at de ikke vare blevne afviste, og jeg er overbevist om, at det gaar andre ærede Medlemmer aldeles paa samme Maade. Til den ærede Ordførers Udtalelse om Invaliderne maa det maasse ogsaa være mig tilladt at knytte et Par Bemærkninger. Han sagde, at der her i Tinget altid var vist Humanitet over for de Andragender, der indkom her om Understøttelse til Invalider. Ja, jeg er aldeles overbevist om, at der ikke er eet af Medlemmerne her i Tinget og ikke een af Ministrene, som ikke personlig føler den største Æbt og Trang til at imødefomme disse Andragender; men som Ting betragtet, som offentlige Ministre betragtede, benægter jeg, at de vise Humanitet. Thi den Maade, hvorpaa vi i en lang Række af Aar have behandlet de mange Andragender om Hjælp til Invalider, kalder jeg i allerhøjeste Grad inhuman. Vi kunne vel tage det Eksempel, vi have her fra i Dag, og glæde os over, at Ministeren nu erkender, at denne Mand bør have Understøttelse. Men er det ikke forfærdeligt, at der er gaaet saa lang Tid, uden at han har faaet denne Understøttelse, og er det ikke et Bevis paa den Maade, hvorpaa Invaliderne tidligere ere blevne behandlede her, naar det blev fremdraget som et — var det ikke brillant Eksempel, den ærede Ordfører sagde? (Afbrydelse). Ja, netop, det er et brillant Eksempel, Endelig er det blevet bevilget her, men der er Masser af tilsvarende Andragender, der ere blevne forfaste. (Afbrydelse). So, aktuelt. For 2 Aar siden tilod jeg mig at tage Ordet her i Salen om denne Sag og at stille Ændringsforslag til alle de Andragender om Invalideunderstøttelse, som Finansudvalget havde forfattet, og hvis jeg ikke havde hørt til et politisk Parti, som den Gang var i Minoritet, er det min fulde Overbevisning, at jeg havde ført min Krig igennem, at Folketinget havde fulgt mig og henvist dem alle til Ministeren. Der mangede ikke mange Stemmer i, at jeg havde ført igennem, at Folketinget for en Gangs Skyld var gaaet imod sit Udvalg. Jeg skal erindre ærede Medlemmer om, at jeg ogsaa har tilladt mig at indbringe et Lovforslag, der netop gik ud paa at forandre det, der staar i Invalideforførgelsesloven, og som bestandig vækker Tvivl om, hvorvidt man kan komme de stakkels Invalider til Hjælp, nemlig om det er Invaliden, der skal bevise, at hans Invaliditet stammer fra Krigen, eller om det er den Autoritet, der afflaar det, som skal bevise, at den ikke kan

stamme derfra. Invalideloven siger udtrykkelig, — jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem fremhævede det, — at, hvor der er Sandsynlighed for, hvor der er Mulighed for, at Invaliditeten, Sygdommen, der gør ham usiftet til at tjene sit Brød, hidrører fra Militærtjenesten, kan Ministeren give ham en Understøttelse. Der staar, at Invaliditeten bevislig skal hidrøre derfra, men der staar tillige, at, hvor man ikke kan benegte Muligheden for, at den kan hidrøre derfra, kan Ministeren give Understøttelsen ogsaa for Sygdom, naar den bevislig hidrører fra Militærtjenesten. Men nu er det uhyre vanskeligt, naar en Mand er bleven ødelagt af Gigtfeber, at bevise, at den stammer fra den Nat, han laa ude paa Amager og sit Sygdommen; det maa dog tværtimod være Ministeriets Sag at bevise, at det ikke er stet paa denne Maade, thi Loven siger, at naar Sandsynligheden taler derfor, bør han hjælpes. Det er Folketinget, der har givet Ministeren Ret, og ikke har villet gaa med til den Fortolkning, som jeg mener bør lægges til Grund. Det kalder jeg i højeste Grad inhuman, naar Loven virkelig bør fortolkes saaledes, at den giver Invaliden Ret til at faa Understøttelse, naar der er Sandsynlighed for, at hans Invaliditet stammer fra Krigen. Med Hensyn til de Ændringsforslag, jeg har indbragt, vil jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at de, som jeg sagde, ubetinget vilde være blevne vedtagne i Finansudvalget, saafremt man havde søgt yderligere Oplysninger. Ærede Medlemmer vilde erindre, at jeg havde Anledning til at fremdrage det ene under Finanslovens anden Behandling. Ministeren udtalte sig for, at de Mænd, som søgte om en højere Lønning, skulde have den, og det fremgaar af selve Loven, at de burde have den; men alligevel forkaster Finansudvalget her dette Andragende. De optage det ikke paa Finansloven, og de forkaste deres Andragende, uagtet det er notorisk, at de i Kraft af den bestaaende Lov have Ret til at faa en Lønningsforhøjelse. Det er saa berettiget, at da Finansloven var for, talte Ministeren for det, og den ærede Ordfører indrømmede det. Den anden Sag, hvorom jeg har indbragt et Andragende, vedrører en tidligere Navigationslærer, J. H. Schmidt, af Sønderho paa Fano. Han andrager om en Understøttelse eller Erstatning, da hans Skole, hans Erhverv, er bleven tilintetgjort ved Vedtagelsen af Loven om Styrmænds-eksamen af 30te Marts 1892. Han har opdraget unge Mennesker til Styrmænd i Forbindelse med den anden Skole paa Fano. Loven siger, at alle de Skoler, som ikke ere godkendte, skulle høre op. Der maa kun være